

Achter de
schermen
bij

SPORTING
ANDERLECHT

Hubert Lemaire

Achter de
schermen
bij

**SPORTING
ANDERLECHT**

De physical coach
van RSCA klapt uit
de school

1. Wanneer Hubert Lemaire bevelen uitdeelt, gehoorzaam je best!
2. In het seizoen 2012-2013 warmt Hubert Lemaire de hele A-kern van RSCA op.
3. Hubert Lemaire trainde in Neerpede Romelu Lukaku van jongs af.
4. Hubert Lemaire geeft het goede voorbeeld aan Chancel Mbemba, Olivier Deschacht en Silvio Proto.
5. "Vuren in de benen!" was de favoriete uitdrukking van Hubert Lemaire om de jeugd aan te moedigen.
6. Zoals Guillaume Gillet het zegt: Hubert Lemaire geeft zich bij elke oefening voor 200 procent.
7. Hubert Lemaire en de U21-staf in 2019-2020: Jan Verlinden, René Peeters, Craig Bellamy en Frank Boeckx.
8. Hubert Lemaire poseert voor de beker van de Champions League, tijdens de Final Four van de Youth League in Nyon.
9. De paars-witte legende Hubert Lemaire naast de Franse legende Thierry Henry.
10. In de lente van 2024 wordt Hubert Lemaire in het Astridpark in de bloemetjes gezet.
11. Na de match tegen Genk in mei 2024 krijgt Hubert Lemaire van Killian Sardella, Mario Stroeykens, Théo Leoni, Zeno Debast en Francis Amuzu een ererondje.

INHOUD

	VOOR MENEER HUBERT	9
	NOEM ME 'TIKTIKTIK, TAKTAKTAK'	17
SEIZOEN	<u>2005/06</u>	25
	<u>2006/07</u>	29
	<u>2007/08</u>	39
	<u>2008/09</u>	45
	<u>2009/10</u>	51
	<u>2010/11</u>	57
	<u>2011/12</u>	61
	<u>2012/13</u>	71
	<u>2013/14</u>	91
	<u>2014/15</u>	109
	<u>2015/16</u>	121
	<u>2016/17</u>	133
	<u>2017/18</u>	145
	<u>2018/19</u>	155
	<u>2019/20</u>	165
	<u>2020/21</u>	175
	<u>2021/22</u>	181
	<u>2022/23</u>	193
	<u>2023/24</u>	203
	NAWOORD	219

VOOR MENEER HUBERT

Als ik Hubert Lemaire in twee woorden moest samenvatten, zou ik gewoon zeggen: “Tiktiktik, taktaktak.” Die klanknabootsing is hem helemaal: licht en speels en tegelijk echt gebeten om telkens weer het beste uit elke jonge speler te halen.

Meneer Hubert, zo noemde ik hem toen ik een jonge kerel was en zo zal ik hem blijven noemen. Hij tilde ons fysiek op een hoger niveau, maar ook mentaal. Alle spelers die het opleidingscentrum van Anderlecht aandeden en prof werden, danken voor een groot deel hun succes aan hem. En zelfs zij die geen prof zijn geworden, zullen nooit die uitzonderlijke trainer vergeten.

Anthony Vanden Borre, Vincent Kompany, Leander Dendoncker, Yuri Tielemans, Dennis Praet en alle anderen die daarna kwamen: al die jongens van Neerpede zijn meer dan louter voetballers geworden.

Meneer Hubert maakte van ons complete atleten. Fysiek echte kanjers. Voor hem waren snelheid en uithouding de twee sleutels tot het succes. Niet toevallig waren wij, hoewel de tegenstand niet min was, aan het eind van de match altijd fysiek sterker. Zoals wij waren voorbereid, maakten we het de andere partij flink lastig!

Ik weet dat meneer Hubert soms gezien wordt als een grapjas die dol is op plezier maken en lol trappen. Dat is eigenlijk zijn geheime wapen om de conditietraining, waar de spelers – en dan vooral de jongere – meestal zo voor beducht zijn, wat luchtiger te maken. Maar geloof me, meneer Hubert is allerm minst een grapjas. Destijds was het niet om te lachen. We hebben afgezien! Maar dat was voor ons eigen goed. Geen enkele oefening was er

zomaar. Elke oefening had een doel en hij slaagde erin ons daar het nut van te laten inzien.

Ik zal nooit mijn eerste stage in Hoogstraten vergeten, in de zomer van 2006. Ik kwam van Lierse en was amper 13 jaar. We trainten drie keer per dag, met elke ochtend loslopen om 7 uur, voor het ontbijt. In Anderlecht was ik meteen in een andere wereld terechtgekomen. Vanaf het begin liet meneer Hubert me kennismaken met de looptechniek. De meeste mensen weten dat niet, maar een conditietrainer is veel meer dan een trainer die werkt aan de conditie van de spelers. Hij let op de kleinste details en dat kan grote gevolgen hebben voor de carrière van een voetballer. Zo deed meneer Hubert me, toen ik 13 was, mijn manier van lopen veranderen. Dankzij hem is mijn start zo explosief geworden.

In tegenstelling tot wat je zou denken, is dat allemaal niet aangeboren. Met mijn lengte (1m91) en spiermassa (93 kg) zou ik nooit zo snel en zo explosief zijn geworden als hij me geen looptechnieken had bijgebracht.

Niet alleen mijn explosiviteit, maar ook mijn uithouding heb ik aan hem te danken. Het was 'Humberto', zoals veel jongeren hem destijds in Neerpede noemden, die me intervals deed lopen. Dat is een training die opgedeeld is in fasen met een inspanning en met recuperatie. Die sessies waren heel zwaar voor mij, want bij RSCA speelde ik meteen in een hogere leeftijdsklasse. Als je als 14-jarige jongens van 16 of 17 moet volgen, ben je soms aan het eind van de dag een wrak.

Maar meneer Hubert leerde me nooit op te geven. Terwijl anderen het minder goed konden verkroppen, waren er tussen ons nooit problemen, maar moedigde hij me net aan. Altijd, zelfs als we afzagen, was er die positieve aanpak. Die beruchte rondjes rond de vijver van Neerpede en die intervaltraining hebben een wereld van verschil gemaakt. Ze hebben me fysiek en mentaal totaal veranderd.

En ondertussen bleef de werkdruk maar stijgen. Het zomerkamp van juli 2008 met de U19 onder leiding van trainer Geert

Emmerechts blijft in mijn geheugen gegrift. Ik was nog geen 16. Zes maanden later vervoegde ik het beloftenteam van Anderlecht onder Johan Walem. En daarna de eerste ploeg. In één seizoen klom ik op in drie verschillende competities. Maar wat heb ik afgezien om daar te raken! De eerste dag van de training waren we allemaal heel enthousiast bij het vooruitzicht de splinter-nieuwe Adidas-ballen van het EK te kunnen proberen. Maar Emmerechts keek ons recht in de ogen en zei: 'Die ballen raken jullie een week lang niet aan.' En inderdaad, het enige dat we deden was lopen. De eerste training – ik weet het nog goed – bestond gewoon uit twee keer 45 minuten lopen.

Ondanks al dat afzien begon ik vanaf mijn 15^{de} tuk te worden op dit soort trainingen. Ik wist dat een onafgebroken conditie-training op hoog niveau onmisbaar was om mijn doel te bereiken. Op mijn 14^{de} zei ik al aan meneer Hubert dat hij me moest klaarstomen voor de eerste ploeg. Op mijn 16^{de} wilde ik er klaar voor zijn. En niet toevallig maakte ik op 24 mei 2009 mijn debuut met Anderlecht in de terugmatch op Standard – ik was 16 jaar en 11 dagen. Ik kwam op het veld in de 69^{ste} minuut ter vervanging van Victor Bernardez. Op Sclessin de Rouches hun tweede opeenvolgende titel te zien vieren tegen ons was pijnlijk, maar een jaar later vierde ik de kampioenstitel op het veld van Brugge na 15 goals te hebben gemaakt en 25 wedstrijden te hebben gespeeld in mijn allereerste seizoen in eerste klasse.

De meeste mensen denken dat ik altijd al een 'kleerkast' ben geweest, maar toen ik bij Anderlecht kwam, was ik alleen maar heel lang. Pas toen ik van de U15 naar de U17 overging, begon ik spieren te krijgen. Ik was nog maar net 14-15 jaar toen ik mijn spiermassa begon te ontwikkelen. De push-ups maakten hier alle verschil. Op aanraden van meneer Hubert maakten die oefeningen dat ik mijn borstkas kon ontwikkelen.

Maar mijn eerste maanden bij de U17 waren daardoor niet minder zwaar. Onder trainer Arnold Rijsenburg, die van Standard kwam, waar hij Carcela, Batshuayi en Fellaini trainde,

moest ik ploeteren om het niveau te halen van spelers die meer ontwikkeld waren dan ik. Dat was het eerste jaar dat ik het echt zwaar had. Ik was in volle groei. In één zomer tijd groeide ik van 1m81 tot 1m88. Dat is ook de enige keer dat ik geblesseerd raakte: door een lendenspierscheuring moest ik drie maanden van het veld blijven. Mijn rugproblemen doken toen ook voor het eerst op. En alweer liet meneer Hubert me de oefeningen doen die nodig waren. De ondersteunende oefeningen en stretching waren mijn redding, ook al was het vaak een echte lijdensweg.

Ik kon dus rekenen op de juiste oefeningen, maar ook op de woorden die ik moest horen. De menselijke kant van de conditietraining maakte het verschil, want tussen de jonge spelers in Anderlecht was het niet altijd rozengeur en maneschijn. We waren echt hard en streng voor elkaar. Soms werd ik er onzeker en ontmoedigd door, maar meneer Hubert nam me meteen onder zijn hoede.

Dat het vanaf het begin goed zat tussen ons kwam omdat hij aanvoelde dat ik hongerig was, dat ik echt wilde slagen. Ik waardeerde zijn werk en hij waardeerde mijn inzet. Op mijn 13^{de} gedroeg ik me al als een prof. Als de anderen van de groep onnozel deden, bleef ik geconcentreerd. Zo kreeg ik in Neerpede uiteindelijk respect, terwijl bij mijn komst de meningen nog verdeeld waren. Sommigen dachten dat ik bij de jongeren het verschil maakte door mijn lengte, maar dat dat op een dag niet meer zou volstaan. Door keihard te werken heb ik hen van het tegendeel overtuigd.

Die kijk op conditietraining is me mijn hele carrière bijgebleven. In de zomer, als ik met vakantie ben in België, keer ik terug naar de vijver van Neerpede om er rondjes te lopen. En ik doe dezelfde intervaloefeningen van toen meneer Hubert mijn trainer was. Een heel groot aantal oudgedienden van het opleidingscentrum van Anderlecht doen dat ook. Onlangs nog poste ik op mijn instagram een foto van mij terwijl ik rond de vijver liep, vlak voordat ik terugging naar AS Roma.

Later werkte ik met Antonio Pintus, de conditietrainer van Inter Milan onder Antonio Conte. Hij was net zo als meneer Hubert. Hij deed me zwoegen en deed me nog een stap vooruit zetten. Zoals meneer Hubert is hij eigenzinnig en beult hij je af, maar tegelijk is het een grapjas. En uiteraard ontwikkelde zich een wederzijds respect.

Ik zou alle jonge voetballers een goede raad willen geven: een goede voorbereiding garandeert een goed seizoen. Als de basis goed zit en je bent bereid te willen afzien in de zomer, volstaan tijdens het seizoen enkele inspanningen om de motor af en toe weer wat brandstof te geven. Die voorbereiding begint niet op de dag dat je club na de vakantie de trainingen hervat.

De vorm en fysieke kracht van een speler hebben echt zeven of acht seizoenen nodig om zich te ontwikkelen. Voor je 16^{de} moet je niet te veel forceren, maar daarna zullen alle conditie-inspanningen die je doet als jonge speler tussen je 16^{de} en je 24^{ste} bepalen welke speler je bent in het toppunt van je carrière. Ook welke speler je zult zijn tegen het eind van je carrière is afhankelijk van je inspanningen tijdens je jonge jaren. De speler die hard heeft gewerkt, heeft zijn lichaam leren kennen en heeft zijn gestel maximaal onder controle. Vanaf mijn 28^{ste} wist ik dankzij mijn opleiding in mijn jeugd wanneer ik moet werken, maar ook wanneer het nodig was om te rusten. Ik begreep dat ik meer moest slapen dan de jongere spelers.

Soms is een goed dutje heilzamer dan een training die overbelastend kan zijn. Je moet jezelf vooruit dwingen, maar op een slimme manier. Het is ongetwijfeld niet toevallig dat ik, ondanks mijn spiermassa en explosiviteit, zelden geblesseerd raak.

Nog meer hardlopen als je lichaam dat niet gewend is of er niet op voorbereid is, is waanzin. Mijn eerste voorbereidingsweek doe ik altijd alleen en zonder bal. Een week lang doe ik niets anders dan lopen, voor de basis. Mijn geheim is dat ik al op 90 procent van mijn capaciteit zit wanneer ik op de club aankom voor het begin van de trainingen. Je moet daarin de juiste maat

vinden, want aan 100 procent in de club beginnen, is dé ideale manier om jezelf voortijdig op te branden.

Ik denk dat alle spelers het voortaan zo moeten aanpakken. De snelheid en kracht van alle spelers dwingen profs ook tijdens hun vakantie te werken. Je kunt je niet meer permitteren op 60 procent aan de seizoensvoorbereiding te beginnen.

Dat is het geheim van duurzaamheid. En van fris blijven op lange termijn. Ik heb nog zin om een aantal seizoenen te spelen en ik acht me er helemaal toe in staat. Toen ik een paar jaar geleden verkondigde dat ik de dag dat ik terugkeerde naar Anderlecht nog niet op zou zijn, waren dat geen loze woorden.

Neerpede en RSCA zullen voor altijd in mijn hart zijn. Mijn zoontje van 6 zijn eerste stappen als voetballer zien zetten bij paars-wit maakt me trots. Voor zijn conditietraining kan hij helaas niet meer rekenen op meneer Hubert, die zich vroeg of laat met andere zaken zal bezighouden. Maar over enkele jaren, wanneer hij dit mooie boek zal lezen dat u in handen heeft, kan hij zich gelukkig wel laten inspireren door zijn methoden. De toekomst van Lukaku en Anderlecht is verzekerd. Dat is het enige dat ik wens.

Voor meneer Hubert,
ROMELU LUKAKU

NOEM ME 'TIKTIKTIK, TAKTAKTAK'



VAN ATLETIEK NAAR DE BAL

Lastig te zeggen waar alles begon. Als ik één moment of gelegenheid moet noemen, dan de lente van 1968. Ik was toen 8. Ik maak die keuze niet vanwege de stakingen of de studentenprotesten, maar vanwege de *Olympiades des Patros* in Antoining.

Die dag nam ik bij mijn favoriete jeugdbeweging deel aan het verspringen bij de miniemen en ik eindigde op de hoogste trede van het podium met een sprong van 2,80 m. Meer dan succes, bepalen het gezin, de plaats en omgeving waarin je opgroeit en vooral de opvoeding die je krijgt volgens mij je toekomst, en wat dat betreft, mag ik zeggen dat ik bofte.

Zelfs al was de atletiek altijd de rode draad op mijn pad, ik had de kans nog andere sporten met succes te beoefenen. Sport in al zijn vormen stond altijd al in het middelpunt van ons gezin, actief en passief voor de tv of elders. Olympische Spelen, WK's en EK's of nationale kampioenschappen: we misten er niets van.

Of het nu met de *Patro de la Salette* in Doornik of – vooral – met *Saint-Nicolas* (Jean Monseux) was, met het *college Notre-Dame de la Tombe* in Kain (opnieuw meneer Monseux) of met het *Institut Renée Joffroy* in Irchonwelz (Jean-Pierre Dujardin), ik deed altijd mee met school- of naschoolse competities. Dat alles leidde tot een eerste lidmaatschap bij *Hainaut sport Tournai athlétisme* (Édouard Permanne) en daarna, toen de club ermee ophield, bij *Royale Union sportive Tournai athlétisme* (RUSTA,

Guy de Saint-Martin), dat Antoing ruilde voor Gaurain-Ramecroix. De *Union* had een voetbalafdeling, waarvan ik gedurende twee jaar was aangesloten bij de regionale en provinciale juniorploegen. Ik stond daar mijn mannetje dankzij mijn snelheid, maar het was vooral de atletiek die me aantrok.

Het was dus maar logisch dat ik de weg uitging van de lichamelijke opvoeding en LO-leerkracht zou worden. Wat dat betreft, was de ontmoeting met Xavier Sturbois, ook afkomstig uit Doornik, professor aan de UCL in Louvain-la-Neuve en lid van het Belgisch Olympisch Comité, een keerpunt in mijn studentenleven en carrière. Ik zal nooit de drie weken vergeten die ik in 1980 doorbracht aan de universiteit van Moskou ter gelegenheid van de Olympische Spelen. Tussen de andere ontmoetingen die in mijn geheugen gegrift staan, staat met stip die met een buitengewone olympische judokampioen, Robert Van de Walle. Zulke uitzonderlijke individuen hebben me altijd zin gegeven jongeren te willen opleiden. Mijn leerlingen van *St.-André* in Ramegnies-Chin, van *Albert I* in Enghien en vooral van het *Institut du Sacré-Coeur* in Frameries, waar ik 25 jaar heb lesgegeven, herinneren zich zeker nog alle wedstrijden die we samen beleefd hebben. Met veel nostalgie, mag ik hopen.

Met de atletiekdiploma's van de ADEPS-trainersschool op zak kreeg ik de kans trainer te worden in Doornik (RUSTA), waar ik nog atleet was geweest, en in Binche (*Royale Union sportive binchoise*), in Saint-Ghislain (*Olympic Saint-Ghislain athlétisme*) en Neufmaison (*Sports et Loisirs*). En ik nam deel aan de scholencompetitie (via de *Fédération Royale Sportive de l'Enseignement Libre*) als atletiekverantwoordelijke, waar ik een oudgediende van de RUSTA terugzag, Patrick Dehaene.

Ik doorkruiste het land van noord naar zuid en van oost naar west en was de spil in de provinciale, gewestelijke, nationale en zelfs internationale organisaties, met de medewerking van de *International Sports Federation for Catholic Schools* (FISEC) en de *International School Sport Federation*. Zo leerde ik internationaal veel mensen kennen, tot in China! Toen vroeg

Christian Maigret me aan te sluiten bij de promotiecel van de Waalse atletiekbond, de *Ligue belge francophone d'athlétisme*, samen met Philippe Housiaux.

Na een aantal jaren in sporthallen of langs de piste kreeg ik de gelegenheid samen met de Belgische atletiekbond deel te nemen aan de organisatie van het elfde WK halve marathon op 5 mei 2002 in Brussel. Ik wist het natuurlijk nog niet, maar die 5^{de} mei 2002 zou een van de sleutelmomenten worden in mijn loopbaan als conditietrainer. Na dat WK stelde Eric Dehaeseleer, verantwoordelijke van de Atletiekbond, maar ook conditietrainer in Neerpede, me voor een proef te doen bij RSCA als loopcoach. Toen is mijn paars-witte avontuur begonnen!

VINCENT KOMPANY EN ANTHONY VANDEN BORRE: MIJN EERSTE LEERLINGEN IN HET KLEIN SEMINARIE VAN HOOGSTRATEN'

Zoals afgesproken bood ik me in Neerpede aan voor een proef om te laten zien wat ik in mijn mars had. Zonder gps en zonder de minste kennis van de ligging van Neerpede stelde ik alles in het werk om op tijd ter plaatse te zijn. Op school liet een collega me stilletjes vertrekken zonder toestemming te vragen aan de directie.

Ik had er goed aan gedaan ruim op tijd te vertrekken, want ik kwam pas om 16.55 uur aan voor de voorziene trainingstest om 17 uur. Eric Dehaeseleer had me gevraagd de U16 van een zekere meneer Peeters te trainen. Ik herinnerde me iemand met dezelfde naam die een paar jaar eerder van Anderlecht kwam en bij de *Union* in Doornik speelde. Dat bleek zijn broer te zijn, Johnny. De Peeters die ik in Anderlecht trof voor mijn test, was René. Ik wist het nog niet, maar hij zou de trainer worden met wie ik op Anderlecht het meest zou samenwerken. Trainingen, wedstrijden, toernooien, reünies... en de afzakkertjes na de match: vandaag beschouw ik René Peeters als de meest compe-

tente en efficiënte persoon met wie ik in Neerpede heb gewerkt. Na 22 jaar samenwerking is hij een goede vriend geworden.

De proef ging blijkbaar goed, want de week nadien kreeg ik een telefoontje van technisch directeur Werner Deraeve. Op 30 mei 2002 tekende ik mijn allereerste contract bij Anderlecht.

Mijn eerste contact met de spelers was in Hoogstraten, op het Klein Seminarie, voor een oefenstage. Daar ontmoette ik Vincent Kompany, Anthony Vanden Borre en Floribert Ngalula, in die tijd tieners van 15. Dat eerste jaar hield ik me bezig met alle ploegen van de U11 tot de U18, en af en toe ook de reserveploeg. Aan dertig minuten voor acht ploegen was dat in totaal wekelijks voor vier uren werk op twee dagen. Ik had geen tijd om stil te zitten, maar mijn nieuwe job beviel me uitstekend. De spelers, de infrastructuur, de afgevaardigden, de medische ploeg, het materiaal en zelfs de kleding lieten me kennismaken met een heel andere wereld dan die van de atletiek, waar ik al twintig jaar in omging. Hier was alles perfect geregeld en georganiseerd.

Ik gebruik deze kans om de essentie van mijn werk in het voetbal uit te leggen. Dat bestaat grotendeels in het geven van 'looplessen' en het corrigeren van spelers in hun manier van lopen, zodat ze daar efficiënter en doeltreffender in worden. Dat element werd vroeger vaak verwaarloosd en mettertijd heb ik me echt gespecialiseerd in dat heel technische aspect. Een goede looptechniek verzekert een goede coördinatie tussen het boven- en onderlichaam. Die versterkt ook de ondersteuning (heel belangrijk bij het lopen), verbetert het evenwicht van het lichaam en verhindert blessures. Bovendien mag je nooit vergeten dat je te maken hebt met voetballers, en niet met atleten. Mijn eerste twee jaren in het voetbal, maar ook mijn opleiding lichamelijke opvoeding, stelden me in staat die trainingsaan te passen om ze zo geschikt mogelijk te maken voor het voetbal. In die sport, die in niets te vergelijken is met de atletiek, krijg je te maken met veranderingen van looprichting, achterwaartse en zijwaartse loopbewegingen, versnellingen en vertragingen. Maar er zijn ook factoren van buitenaf die je niet mag onderschatten: de bal,

de ploegmaat, de tegenstrever, een verschil in veldoppervlak... In de atletiek is alles veel duidelijker: je loopt rechtdoor, gespaard van fysiek contact, in je eigen baan en gelijk opgaand in zowel stuwkracht als voortgang.

Dat domein passioneert me zo dat ik uiteindelijk een aantal lezingen over het onderwerp heb gegeven en die looplessen in het voetbal op video heb gezet. 25 jaar later maak ik nog elke dag gebruik van die oefeningen en beginnen voetballers meer en meer op complete atleten te lijken.

In 2002 neem ik deel aan mijn eerste toernooien. Elk daarvan zou een bijzonder moment zijn en voor mij een bron van ontmoetingen, groepsgevoel, kansen om zich te verbeteren, vreugde en verdriet, maar ook van geweldige ervaringen.

'MIJN' VINCENT HAD MAAR ÉÉN DOEL: SUCCES ZOALS DAT VAN ZIJN IDOOL MARCEL DESAILLY

In dat eerste seizoen focuste ik, naast de gezamenlijke trainingen, een keer per week op individuele trainingen van een halfuur. Zo kreeg ik Vincent Kompany (16) en Anthony Vanden Borre (nog geen 15) voor me. Aan die twee toekomstige vedetten kun je Floribert Ngalula, Tom Van Hyfte, Jonas Vandermarliere, Christophe Lepoint, Jamaïque Vandamme en ook Michaël Lacroix toevoegen...

Dat jaar leerde ik 'mijn' Vincent kennen. Ik zeg 'mijn', want van bij onze eerste ontmoeting nam hij een plek in in mijn hoofd en mijn hart. Op het veld dat voorzien was voor conditietraining – de driehoek, zoals we die noemen – stond ik vaak alleen met hem. We praatten veel en hij had maar één doel: succes.

Toen ik hem op een dag vroeg op welke grote voetballer hij wilde lijken, was zijn antwoord: Marcel Desailly. Dat was zijn idool. Bij nader toezien hadden beide verdedigers veel met elkaar gemeen: hun Afrikaanse origine (Congolees voor de ene, Ghanees voor de andere) en een goede opvoeding, zowel in het

onderwijs als thuis, centraal in hun sociale ontwikkeling (bedankt, papa Pierre). Zo'n basis komt later van pas in zowel carrière als leven. Allebei maakten ze ook een tragedie mee die hen, volgens mij, nog wat meer op elkaar deed lijken: Marcel was 16 toen hij zijn broer Seth Adonkor verloor in een auto-ongeluk. Terwijl Vincents mama Joseline, die Luxemburgse was, overleed aan kanker toen hij nog maar 21 was. Vincent tekende zijn eerste profcontract aan het eind van het seizoen, in juli 2003. Ik zou hem altijd blijven volgen, tot en met zijn terugkeer in de club in 2019.

Een ander 'toptalent' aan wie ik individuele training gaf, was Anthony Vanden Borre. Een net zo mooie atleet als Vincent, maar wat minder toegewijd. Hij was een beetje het tegengestelde, maar wel heel innemend. Mijn ervaring als leerkracht in een 'lastige' school kwam me heel goed van pas bij de aanpak van jongens zoals hij. Ik kreeg de kans hem later, in 2013 en 2019, nog beter te leren kennen. Daarover later meer.

In de loop van dat eerste jaar kreeg ik bij de jongsten ook te maken met jongens die ranker en kleiner waren dan de andere, de zogenaamde 'laatbloeiers'. Dat was het geval bij een zekere Dries Mertens. Die was zo klein dat hij ingedeeld werd bij de U15, hoewel hij al 16 was. Zo kwam hij terecht bij Frédéric Peiremans, oud-speler bij Anderlecht en daarna coach, en spelers als Sven Kums en Denis Odoi. Mertens was een virtuoos met de bal, maar zijn atletische testen bleven onder die van de anderen. Dat hinderde mij niet erg. Omdat ik van de atletiek kwam, wist ik dat atletische vermogens bij de jongsten niet noodzakelijk later succes garanderen. Ik hield ervan met zulke jongens te werken, omdat ik wist dat de marge van hun vooruitgang groot was.

Het volgende seizoen sloot Dries Mertens weer aan bij zijn groep, de U17, maar met een groot vormverschil met de anderen. Ik heb het liever over 'vorm' dan over 'conditie'. In zijn derde seizoen bij mij, zijn laatste bij Anderlecht, begon hij aan het U17-kampioenschap met Jean Kindermans, de toekomstige

grote baas van het opleidingscentrum. Na enkele trainingen in zijn nieuwe ploeg werd Dries voorgesteld – op aandringen van Jean – aan te sluiten bij de U19-elites. Maar die ploeg, gevormd op initiatief van Frankie Vercauteren, nam hem uiteindelijk niet op... vanwege zijn lengte en gewicht. Later zou hij ‘rijper’ naar Nederland verkassen en zou hij een sterhouder worden bij Napoli. Tot mijn groot genoegen.

Datzelfde jaar besloot Anderlecht de opvolger van Arnor Gudjohnson op te nemen, Rurik Gislason, een IJslands goudklompje. De sympathieke Rurik leerde mij mijn eerste woordjes IJslands. Hij zou slechts één seizoen blijven, maar zou later nog van zich doen spreken... als acteur en fotomodel. Zijn voetballoopbaan was ook niet slecht, omdat hij speelde bij Charlton, FC Kopenhagen en Nürnberg. Maar vooral omdat hij met de nationale ploeg de kwartfinale van het EK in Frankrijk haalde. Hij zou door Frankrijk het toernooi pas verlaten, na in de achtste finale Engeland te hebben uitgeschakeld. Hij zou ook de eerste kwalificatie van zijn land voor een WK, dat in Rusland in 2018, meemaken.

Wat er ook van zij, of ze nu Kompany, Vanden Borre, Mertens of Gislason heeten, al mijn jongens hebben altijd mijn toverformule in hun hoofd als ze me zien: ‘Tiktiktik, taktaktak.’ Vandaag nog altijd, als ik hen terugzie, werpen ze me die klanknabootsing voor de voeten die het ritme van mijn oefeningen bepaalde. Ze is mijn handelsmerk geworden.

Jean-Pierre Dujardin

Oud-leraar lichamelijke opvoeding van Hubert

‘Ik ben Hubert nooit vergeten. Hij was mijn leerling in het Technisch Instituut Renée Joffroy in Irchonwelz, een dorpje in de buurt van Ath. Die school had een richting Lichamelijke Opvoeding, met wekelijks zeven uur turnen, zwemmen, atletiek en balsporten. Ik was Huberts LO-leraar en ik waardeerde bij hem vooral zijn enthousiasme. Hij was altijd heel geïnteresseerd – vooral in voetbal en atletiek – en stelde enorm veel vragen. Je voelde aan dat hij zich wilde verdiepen in de materie omdat hij geregeld bijkomende informatie vroeg over alle vakken. Ik zal nooit deze anekdote vergeten. Ze zegt eigenlijk alles over de tegelijk grappige, innemende en diepmenselijke kanten van Hubert. Hij is erin geslaagd een geschiedenislerares voor zich te winnen en te doen huilen van wie iedereen onder de indruk was van haar kennis en uitstraling. Je kon zelfs zeggen dat velen wat bang waren van haar. Maar op een dag ging Hubert sneeuwkllokjes plukken in het park en bood hij ze haar aan bij het begin van de les. De lerares, van wie iedereen dacht dat ze ongevoelig was, barstte in tranen uit. Dat is Hubert helemaal: hij houdt zoveel van mensen, zelfs van hen die niet dezelfde kijk op de dingen hebben en hem soms frustreren of tot mopperen brengen.’

SEIZOEN

2005/06



VANAF 2005 WERK IK HALFTIJD MET EVENEPOEL, MANGALA, TIELEMANS, MUSONDA JR, DENAYER, JANUZAJ EN OOK BATSHUAYI.

Na drie jaar stelde Anderlecht me voor halftijds voor hen te komen werken, als conditietrainer in het opleidingscentrum van Neerpede. Na rijp beraad besloot ik de stap te wagen en meteen mijn hele loopbaan om te gooien. Gedaan met mijn voltijdse lessen LO op het *Sacré-Coeur* van Frameries. Gedaan met atletiektrainer te zijn bij *Olympic Saint-Ghislain athlétisme* en gedaan met mijn functie als directeur in de *Fédération Royale Sportive de l'Enseignement Libre* (FRSEL) van Henegouwen... In 2005 werd ik 45. Het stond in de sterren geschreven dat het nu moest gebeuren. En ik heb er geen seconde spijt van gehad.

Dat eerste jaar als halftijdse trainer zou een bijzonder jaar blijken te zijn. De diverse leeftijdscategorieën wonnen of presteerden prima in hun respectieve competities. Ikzelf maakte kennis met talrijke talenten zoals Orel Mangala, Remco Evenepoel, Cyril Ngonge, Mardochée Nzita, Nathan De Medina, Youri Tielemans, Aaron Leya Iseka, Charlie Musonda Junior, Jason Denayer, Sandy Walsh, Obbi Oulare, Junior Mandanda, Adnan Januzaj, en ook Michy Batshuayi.